

Kalavesien hoito, kalanviljelys ja jokamien kalastuslaki.

Elämme kummallisia aikoja. Kaikilla tahoilla sanotaan ja korostetaan sitä, kuinka lujasti meidän on tehtävä työtä ja että "rauha voitetaan vain ankaralla työllä". Viranomaisten ja johtavain henkilöiden taholta muistutetaan, kuinka välttämätöntä on, että käytetään hyväksi joka mahdollisuutta taloudellisen aseman parantamiseksi ja kuinka tuiki tarpeellista on, että kaikkia kansallisia varojamme käytetään mahdollisimman taroituksenmukaisella tavalla. Näin puhutaan, mutta kuinka toimitaan?

Kysymys jokamiehen kalastuksesta ja nyt käsiteltävänä oleva siihen suuntaan käyvä lakiehdotus ovat kuvaava todiste siitä, kuinka ajattelemattomia voidaan olla, kun tärkeitä kysymyksiä käsitellään ja kuinka vähän asiantuntijan lausuntoihin luotetaan tärkeissä asioissa — tahi kuinka vähän itse ymmärtäänsä sitä, mikä on kaikkien niiden elinehto, joiden on elettävä kalastuksesta oman ja perheensä tulolähteenä.

Kuinka voidaan muuten selittää se, että, kaikesta kysymystä koskevasta asiantuntijaselvityksestä huolimatta laki- ja talousvaliokunnassa ollaan aikeissa hyväksyä jokamiehen kalastusta koskeva laki niine vähäisine muutoksineen, mitkä hallitus siihen on tehnyt. Lakiesityksen käsittelyä laki- ja talousvaliokunnassa täytyy pitää todisteena liikarasituksesta, kysymyksen liian kiireellisestä käsittelystä tahi joltakin taholta harjoitetusta painostuksesta.

Valiokunnan jäsenten ehdoton enemmistö tietää selvästi, että laki nykyisessä muodossaan on onneton. Tiedetään minkälainen hirvittävä epäjärjestys vallitsee kalastuspaikoilla varsinkin kaupunkien ja taajemmin asuttujen yhteiskuntain läheisyydessä. Tiedetään, että kalanpyydykset viedään pois ja että varsinkin uistimensoutajat ja pitkänsiiman kalastajat sekä tahallaan että vahingossa silpovat ne rikki ja että varkaat tyhjentävät pyydykset. Tiedetään että ammattikalastajain on pakko pitää pyydyksensä maalla ja että suuret määrät saalista katoaa sille tielleen rikotuista pyydyksistä. Tiedetään, että hillitön ryöstökäly on käynnissä laajoilla vesialueilla.

Tiedetään, että korttijärjestelmä ehdottomasti olisi otettava käytäntöön, että voitaisiin ylläpitää järjestystä ja suojella kalakantaa edesvastuuttomien kansanainesten harjoittamalta tuhoamiselta sekä että saataisiin tarpeellisia varoja kalastushuoltoon, kalanviljelystä ja kalastuksen harjoittamisen valvontaa varten.

Kansanedustajat valittavat yleisesti ettei tarpeellisen suurien määrärahoja voida myöntää kalastuselinkeinon koroittamista varten, ja asianomaiset esittelijät katsovat olevan vaarallista koroittaa yksityisiä menoeriä maan kalastuselinkeinon hyväksi kokonaisuudessaan lisämenoarviossa, vaikka kysymyksessä ei ole muuta kuin vaatimattomat 50.000 mk. Ei ole varaa!

Mutta kun on kysymys yksityisen kansalaisen elintavat, ei hänelle merkitse mitään, ostaako hän yhden vai monta laatikkoa tupakkaa, käykö hän vuoden kuluessa elokuvissa muutamia kertoja enemmän tahi vähemmän.

Ei merkitse kerrassaan mitään "suuressa konkurssissa", kuten on tapana sanoa.

Kun siis 100 markkaa käytännöllisesti katsoen ei yksityiselle kansalaiselle merkitse mitään, ei kai hallituksen etujen mukaista ole vaatia sen esityksen hyväksymistä muuttumattomana ja siten estää yksityistä kansalaista antamasta osuuttaan kalakannan suojelemiseen, kalakannan kartuttamiseen ja toimintaan järjestyksen ja kurin palauttamista varten kalastuspaikoilla.

Jos näin tapahtuu eikä lakiin jokamiehen kalastuksesta tänä vuonna oteta määräystä siitä, että kalastuskortteja on lunastettava maatalousministeriön määräämästä, esim. 100 markan

hinnasta tavallista "jokamiehen kalastajaa" ja korkeammasta hinnasta ammatikseen kalastusta harjoittavia, siirtoväkeen kuuluvia kansalaisia varten (perheet mukaan lukien), yhteiskunta — tekee suuren tyhmyyden.

Se merkitsee yhteiskunnalle monen monituisen miljoonan puhtaasti rahallista tappiota ja aiheuttaa kalanhuoltopyrkimyksille lisääntyviä vaikeuksia ja kulunkeja tulevina vuosina, kun kalakanta jälleen on saatava kuntoon arvokasta kalaa vastaan käydyn hävityssodan jälkeen, ellei nyt kalastavia kansalaisia pakoiteta edes sangen vaatimattomalla tavalla ottamaan osaa kansallisvarallisuutemme hoitamiseen kalastuksen alalla. Otettakoon huomioon, että kalastaminen on tänä vuonna huomattavassa määrässä kiihtyvä, kun moottoriveneet ja syötit jälleen joutuvat bensiinin saannin johdosta käytäntöön ja kalastaminen etäisemmälläkin vesillä siten käy mahdolliseksi. Bensiinin saanti merkitsee turvattomuuden kasvamista kalavesillä ja kalastuksen häiriytymistä ja turmeltumista laajoilla vesialueilla.

Onko todellakin unohdettu, että kalakantamme edustaa miljoonien markkoihin arvioitavaa pääoma-arvoa?

Onko tosiaankin unohdettu kuinka eduskunta on katsonut tärkeäksi lakien säätämisen metsänhävitystä vastaan ja että valtiolta puuttuu asiaan, kun yksityinen metsänomistaja raiskaa metsänsä? Häntä rangaistaan siitä, että antaa kansantaloudellisten arvojen joutua hukkaan metsän huonon hoidon vuoksi.

Onko unohdettu millä tavalla valtio puuttuu asiaan, kun viljellyt maa-alat joutuvat rappiolle ja kun maanviljelystä ei harjoiteta sillä tavalla kuin yhteiskunnan edut vaativat?

Onko edes vaivauduttu ajattelemaan mitä kalastuskorttien käytäntöön ottaminen ja esim. sadan markan hinta kortista merkitsisi, kun on saatava jälleenrakentamisen merkeissä hyvä vauhti työhön kalavesien hoidon ja kalaviljelyksen hyväksi? Hankitun selvityksen mukaan se merkitsisi sitä että tänä vuonna 150.000—200.000 jokamiehen kalastajaa suorittaisi Suomessa 15—20 miljoonaa markkaa vuodelta 1946 ja että saataisiin käyntiin koko maassa voimaperäistetty paikallinen toiminta kalastushuollon alalla.

Onko ajateltu, että kalastuskorttien kautta saatavat 15—20 miljoonaa tuottaisivat yhteiskunnan jälleenrakentamiseen monin verroin enemmän varoja kuin mitä valtio nykyisin uhraa kalastuselinkeinon kohottamiseen?

Kiitos näiden korttien lunastusmaksujen, joiden periminen parhaiten sopisi kansanhuoltolautakunnille ja jotka niitä hoitaisivat sopivasti yhteisesti kunnallislautakuntien kanssa läheisessä yhteistyössä kalastajayhdistysten, maanmiesseurojen, maanviljelysseurojen, kalastusseurojen ja muiden sellaisten yhteenliittymäin kanssa, jotka toimivat kalavesien hoidon ja kalanviljelyksen alalla, voitaisiin jo tänä keväänä koko Suomessa saada käyntiin kiihkeä kalastushuoltotoiminta leveällä rintamalla.

Jos kansanedustajat kieltäytyvät antamasta kannustaan farpeellisille muutoksille hallituksen esitykseen jokamiehen kalastuksesta tänä vuonna, silloin suunnataan heitä vastaan varmaankin ankaria moitteita, kun ovat sillä tavalla täyffäneet heille uskotun tehtävän maan taloudellisten mahdollisuuksien ja keinojen holtamisessa.

Curt Segerstråle.